

loven maa bringes tilveie som ordentlig, og at det man kalder provisorisk Finantslov, er en Ting, som ikke kan staves tilveie paa lovlig Maade, og den bedste Maade, man kan vise dette paa, har Landstinget benyttet, og det skulde derfor ikke koste mig ret meget paa min Side i denne Sag at være eftergivende og lade Landstinget hævde sin Ret til ogsaa at sige Nei; Overenskomst kommer jo bedst tilstede ved, at der indrømmes Enhver Ret til at negte, og derfor kunde jeg ogsaa indrømme Landstinget Ret til at negte. Jeg kunde det saa meget mere, som jeg, skjøndt det gjentagende er blevet forfikkret i det andet Thing, at det dreier sig om et Principspørgsmaal, ikke kan indrømme dette. Det er ganske vist sagt i det andet Thing, at der var en principiel Nødvendighed for at faae Forslaget ud af Finantsloven, at et saadant Lønningforslag, navnlig med de mange reglementariske Bestemmelser, som det foreliggende Forslag indeholder, var i Strid med Finantslovens Renhed og ikke burde taales der. Men affet fra, at det jo fuldstændig strider mod Regjeringens Opfattelse, og vistnok ogsaa for en Del mod Mindretallets Opfattelse i dette Thing, saa at det egentlig staa som en meget tilspidset Theori om Finantslovens Renhed, har jo Landstinget i Virkeligheden slet ikke hævdet dette Princip ved at tage Forslaget ud af Finantsloven, thi Landstinget har jo samtidig med at tage det udfundet sig i, at der staa mange andre Ting paa Finantsloven, som lige saa meget og maasse i højere Grad maatte stride mod denne saa meget omtalte Theori. Naar jeg altsaa ser paa Sagens Realitet, kan jeg ikke se, at Landstinget her i Virkeligheden har hævdet noget som helst Princip. Jeg kan se, at Landstinget har været i daarligt Humør over, at dette Forslag stod paa Finantsloven, og det har givet denne Misstemning Luft, det har tilfredsstillet en Stemning mod dette Forslag ved at tage det ud, og det er Noget, jeg paa ingen Maade bebrejder det høie Thing, det har ogsaa Lov til at tilfredsstille sine Stemninger. Men jeg paastaar paa det Bestemteste, at der ikke i Realiteten er hævdet noget Princip, ikke er slaaet Noget som helst fast, og at der sølgelig fra Folkethingets Side, saalænge vi se paa Sagens Realitet, ikke er ringeste Anledning til at tage Notits af, hvad der er sket i Landstinget, til at bryde sig om det. Vi kunne rolig vedtage Loven. Mit Standpunkt er det samme, som er blevet gjort gjældende fra Benktre i Landstinget. Jeg er lige glad, hvor Forslaget staa, jeg ser ikke nogen stor principiel Binding hverken ved at tage det ud af Finantsloven eller ved at sætte det ind. Det hele forekommer mig at være et overmaade lille og fint Citatsspørgsmaal, og disse smaa Citatsspørgsmaal ere Ting, som jeg for mit Vedkommende gjerne vil overlade til Landstingets Afgjørelse. Ikke desto mindre kan jeg ikke negte, at jeg beklager, at Landstinget har taget For-

slaget ud af Finantsloven, og hvorfor? Fordi Sagen stiller sig helt anderledes, naar vi betragte den fra det rent formelle Standpunkt. Ved at se paa Sagen, ikke fra Realitetsstandpunktet, som jeg hidtil har gjort, og hvor den som saadan ingen Betydning har, idet Forslaget fra Realitetens Standpunkt ikke er et Forslag, som slaar noget Princip fast, men kun er et Lovforslag, som er behandlet først i Folkethinget, og som Landstinget sender tilbage enslydende og kun med en lidt anden Titel, hvori jeg ikke kan se nogen Hindring for dets Skæbne, men jeg siger, ved at se paa Sagen ikke fra Realitetsstandpunktet, men fra det formelle Standpunkt og med dette til Grundlag, maa det indrømmes, at Folkethinget ikke kan tage mod dette Lovforslag, der er aldeles umuligt. Formelt er Landstingets Beslutning motiveret som et Forbud mod at optage et etaariet Lønningstillæg, som ikke rører ved indgaaede Kontrakter eller tidligere vedtagne Love etc., paa Finantsloven, og dette Forbud kan Folkethinget ikke anerkende. Formelt er det et Bevillingsforslag, der først er behandlet i Landstinget og deraf sendt ned til os, og det kan Flertallet her i Thinget efter det Standpunkt, som det hidtil har staaet paa, ikke anerkende. Formelt er det et Lovforslag, hvorved, inden Revisionsfristen udløber, Lønningforholdene forandres, og det er altsaa formelt i Strid med den her i Folkethinget vedtagne Dagsorden. Saasnart det formelle Standpunkt hævdes, er Lovforslaget med logisk Nødvendighed dødsdømt. (Ufbyrdelse) Det strider fuldstændig mod Folkethingets Beslutning og Flertallets Standpunkt her i Salen; formelt er det umuligt. Men skal man da stille sig paa det formelle Standpunkt? Min Mening er ubetinget Nei. Vi skulle se paa Sagen fra et Realitets synspunkt. Lad alt det Formelle, alle disse smaa, ubetydelige Betragtninger, hele dette Permittengræsstandpunkt — lad Alt dette ligge, og lad dem inde i det andet Thing, hvis de have Lust dertil, tage sig af saadanne Ting. Det er min Mening, at vi ganske rolig kunne tage dette Lovforslag, og at vi skulle tage det med en vis storflaaet Overlegenhed; det er en ganske anden Maade at hævde vor Stilling paa. Jeg finder det smukkere, korrekttere og bedre, men mulig lader jeg mig her lede af Kjærlighed til disse stakkels Embedsmænd. Vil man ikke gjøre det, saa er Lovforslaget ødelagt, og derfor beklager jeg saa overordentlig meget, at Landstinget har bragt det formelle Synspunkt frem. Jeg beklager det, fordi det er afgjort, at naar der ikke er en Høielse for Sagen i begge Thing, kommer den ikke igjennem. Men hvorledes kan det andet Thing have sølt for Sagen, naar det trækker det formelle Standpunkt frem og stiller Noget op, som det maa sige sig selv ødelægger Sagen. Det er det bedste Bevis for, at Landstinget vistnok i Virkeligheden aldrig har ventet, at dette